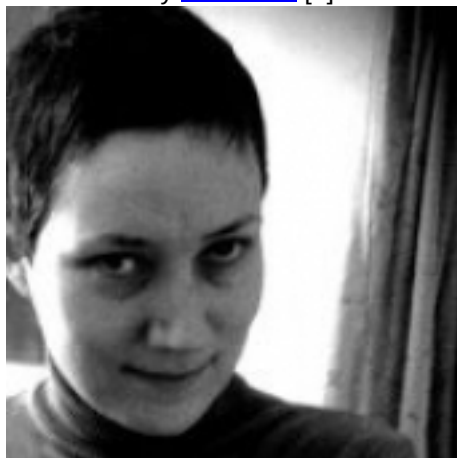

Digui mediació

Published by [Interacció](#) [1] on 30/09/2015 - 09:51 | Last modification: 05/02/2026 - 15:09

Aida Sánchez de Serdio | [Nativa](#) [2]

La mediadora deixa passar uns minuts abans de començar per veure si arriba algú més. Saben que és una mediadora perquè ho posa a la samarreta blava que porta (juntament amb el nom de l'empresa de serveis per a la que treballa). Si no, haurien pogut pensar que era només una educadora de museus. De fet, ells sempre n'han dit guia.

Lavors la mediadora es gira cap al petit grup de quatre persones i els dóna la benvinguda abans de començar a circular amb ells per les sales del museu, aturant-se a davant de certes obres, convidant-los a la conversa, llençant-los preguntes maièutiques, reconduint subtilment les seves respostes. És hàbil en l'equilibrisme de presentar idees noves mentre reconeix les idees inicials del grup que l'acompanya. En acabat, tothom té la sensació d'haver après coses. I en l'enquesta que els passen després, a la pregunta de si recomanarien l'activitat, marquen la casella del sí.

Fins fa no res, el mot mediació no formava part de la vida de les institucions culturals. A falta d'una recerca més precisa sobre la gènesi del terme en català o castellà, que tot just s'ha començat a fer en [altres idiomes](#) [3], podem aventurar que mediació remetia a la mediació de conflictes, o la mediació cultural relacionada amb la convivència de comunitats culturals diverses. Però ara trobem mediació on habitualment s'usava educació. Sembla que educació és vist com un terme problemàtic, massa lligat a allò escolar i transmissiu, mentre que mediació indicaria un tarannà més dialògic. Parlar de mediació també permet incorporar-hi un rang més ampli d'agents i de modes d'operar: comissaris, artistes, crítics d'art, dissenyadors d'exposicions, i fins i tot directors de centres d'art. D'alguna manera tots es dediquen a posar en relació l'art amb els públics, ja que la seva intervenció contribueix a crear situacions de traducció, interacció i mútua transformació entre públics i propostes artístiques. Ara bé, l'absorció, per exemple, del comissariat o la pràctica artística i l'educativa sota un mateix terme planteja el problema que neutralitza les diferències que existeixen en la posició d'aquests agents en l'entramat d'actors de l'art, invisibilitzant encara més unes pràctiques educatives que ja son poc reconegudes en el món de l'art.

La mediadora fa una estona que es mira la paret. A la taula davant seu, arguments possibles, llistes d'objectius, esborranys de projectes, alguns ja amb forma de diagrama d'agents implicats. No té clar a qui vol complaure. Voldria respondre amb fermesa que a ella mateixa, però llavors recorda que no pot permetre's el luxe d'atreure a menys gent a les activitats que el trimestre anterior. Al cap i a la fi, es deu al públic al qual serveix. O és a la direcció, que es deu? Els números purs i durs no són mai un argument explícit, però està clar que són una condició de base. Treballa per a una institució que té un compromís de servei públic... Tot plegat, es pregunta com podrà argumentar a la propera reunió amb la direcció la necessitat de tirar endavant el projecte que ha esbossat per establir micro-col·laboracions amb organitzacions de la zona, una cosa llarguíssima, a tres anys vista, que evita forçar cap visibilitat prematura del procés o dels resultats...

Per estrany que ens sembli, en el nostre context els museus no sempre han considerat que el públic sigui una part important de la seva raó de ser. Fer de magatzem d'obres era la seva funció principal fins que als anys 60 i 70 del

segle passat es va començar a pensar que la ciutadania en general havia de gaudir-ne i aprendre'n. Ara ens trobem en l'extrem oposat en el que sembla que la justificació de les propostes cultural i artístiques que es fan des de les institucions és sobre tot numèrica. I la mediació es veu implicada directament en aquesta tensió. Fugir de dicotomies tòxiques com majoritari/minoritari, accessible/críptic, o genèric/específic no és fàcil quan es parteix d'una posició subordinada discursiva, institucional i pressupostàriament.

La medidora arriba d'hora a la reunió que li ha costat dues setmanes fixar. Té tota la convicció, tots els arguments preparats per presentar la seva proposta com el que realment és: una gran oportunitat per construir una col·laboració entre aquesta associació i el centre d'art per al que treballa com a autònoma. Creu fermament que establir interlocucions d'aquesta mena amb la ciutadania és una forma de fer de les institucions culturals quelcom realment públic, i d'avançar cap a la democràcia cultural. Per això, quan acabi la reunió i només hagi rebut una resposta vaga i escèptica per part de l'associació, es preguntarà com els podria fer veure les possibilitats que s'obren per a ells. I també es preguntarà com s'ho farà per resoldre el compromís amb el centre d'art. Trobarà algú que vulgui col·laborar amb ella? A qui més podria trucar? Potser ho haurà d'acabar demanant a algú per favor...

Paradoxa de paradoxes, de vegades la mediació es troba que ningú no vol ser mediat. No sempre hi ha multitud de col·lectius que senten la necessitat de fer-se seves les institucions culturals i que reben amb els braços oberts la medidora per tal de trobar conjuntament aquests punts de contacte o de debat (..)

Llegiu tot l'article a : [Nativa](#) [4]

Aquest text està [traduït al castellà](#) [5]

[Inicia sessió](#) [6] o [registra't](#) [7] per enviar comentaris

Tags: equipaments culturals

Tags: educació i cultura

Tags: participació cultural

- [8]

Source URL: <https://interaccio.diba.cat/en/CIDOC/blogs/2015/digui-mediacio>

Links:

[1] <https://interaccio.diba.cat/en/members/interaccio>

[2] <http://www.nativa.cat/>

[3] <http://www.kultur-vermittlung.ch/zeit-fuer-vermittlung>

[4] <http://www.nativa.cat/2015/09/digui-mediacio/>

[5] <http://www.nativa.cat/2015/09/diga-mediacion/>

[6] <http://interaccio.diba.cat/>

[7] <http://interaccio.diba.cat/form/alta-comunitat>

[8] <https://interaccio.diba.cat/node/5999>